

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθμ. 125 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου Πρόεδρος.

Δικαστὴς δὲν παύεται ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης· συνέπεται· παύσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9368)2524 τῆς 21 Δεβρίου 1901 ἐγγράφου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀνωτέρας Διευθύνσεως τῆς Δικαιοσύνης ἀπορεικνύεται ὅτι ὁ ἐνάγων διετέλει ἐφέτης ἐν Χανίοις μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ ἐγγράφου τούτου, πρὸς δὲ διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὡς πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας βεβαιούται ἡ παύσις τοῦ ἐνάγοντος τῶν καθηκόντων τοῦ ἐφέτου ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ ἐγγράφου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 89 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 μετὰ τὴν σύστασιν Συμβουλίου Δικαιοσύνης κανονισθησμένου διὰ τοῦ δικαστικοῦ Ὄργανισμοῦ, οὐδεὶς δικαστὴς ἢ Εἰσαγγελεὺς πλὴν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν παύεται προσωρινῶς ἢ διαρκῶς ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τούτου, διὰ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4 Νόμου τῆς 10 Μαΐου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων συνέστη τὸ Συμβούλιον τούτου τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐπαύθη προδήλως ἐνταῦθα ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦθ' ὅπερ καὶ τὸ Δημόσιον δὲν ἀρνεῖται, ἡ ἀνωτέρω παύσις αὐτοῦ ἢ συντελεσθεῖσα διὰ τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου τοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐστὶ παράνομος, διότι μετὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν σύστασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης ἡ παύσις δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἄλλως εἰμὴ ὡς ὀρίζει τὸ Σύνταγμα, ὅπερ ὄν ὁ Καταστατικὸς νόμος τῆς Πολιτείας, δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ ὑπερισχύει τούτων ἡ ἐνστάσις δὲ τοῦ Δημοσίου, ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ἐγένετο ἐπὶ τῆ βίασι νόμων προσωρινῶν καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν μετὰ τὸν Νόμον 437 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ὅστις ἐκάνονισεν ἄλλως τὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Δικαστηρίων, ἐπαύσεν αὐτοδικαίως ὁ ἐνάγων, μὴ διορισθεὶς ἐπὶ τῆς βίαςι τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου ἐφέτης, μὴ ὀρισμὸς ἐστὶ διὰ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκεφῆ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἰς οὗ καὶ τὸ Δικαστήριον τούτου ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τεθέντα παύθεις ὁ ἐνάγων τῆς θέσεως τοῦ ἐφέτου παρανόμως κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τοῦ Συντάγματος τοῦ εἰρημένου, ὅπερ διέπει τὰ

τῆς προκειμένης ὑπόθεσεως, λαβούσης ὑπαρξίν κατα τὸ κράτος αὐτοῦ, δικαιούται εἰς ἀποζημιώσιν κατὰ πρῶτον μὲν παρὰ τοῦ Συμβούλου τοῦ ἀπολύσαντος αὐτόν, ἐν ἀφερευγυότητι δὲ τούτου παρὰ τῆς Πολιτείας, διότι ἡ ζημία ἢ προσγενομένη αὐτῷ προῆλθεν ἐκ σφαλερᾶς πράξεως τοῦ Συμβούλου τοῦ ἐκδόντος καὶ κοινοποιήσαντος τῷ ἐνάγοντι τὸ μνησθὲν ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἔγγραφον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων ἐαυτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τούτου τῆς ἀποζημιώσεως συνίσταται εἰς τοὺς μισθοὺς τοὺς ὁποίους ἐδικαιούτο νὰ λαμβάνῃ τῆς θέσεως τοῦ Ἐφέτου κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ὁ ἐνάγων, ἂν δὲ κατὰ τὸν χρόνον τούτον διαωρίσθη καὶ διατέλει δικηγόρος, ὅπερ ὁμολογεῖ ὁ ἐνάγων, τούτο δὲν ἀποκλείει αὐτόν νὰ ζητήσῃ τὴν μνησθεῖσαν ἀποζημιώσιν του, διότι ὁ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος αὐτὸς καὶ μόνος καὶ ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ἄνευ ἀποδοχῶν, δὲν αἴρουσι τὴν ζημίαν τὴν προσγενομένην τῷ ἐνάγοντι ἐκ τῆς παρανόμου πύσεως του ὡς Ἐφέτου, ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον δὲν ἰσχυρισθῆ καὶ ἀποδείξῃ ὅτι διὰ τῆς ἐνασκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ του ἐπαγγέλματος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ὁ ἐνάγων ἀπελάμβανε χρηματικῆς ὠφελείας ἴσης ἢ καὶ περισσοτέρας τοῦ ὅπερ δὲν ἔπραξε, οὔτε θεωρεῖται ἡ αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος τοῦ νὰ διορισθῆ δικηγόρος ὡς παραίτησις τοῦ δικαιώματος του τοῦ ἀξιουμένου, καθόσον ρητῶς ἐπεφυλάχθη ἐν τῇ αἰτήσει του ταύτῃ ὁ ἐνάγων πᾶσις δικαίωματός του ἐκ τῆς παρανόμου ἀπολύσεώς του. Ὅθεν μὴ ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων ἀποδεχθεὶς τὴν θέσιν τοῦ δικηγόρου ἔπαυσεν ὡν Ἐφέτης ὡς ἐκ τοῦ ἀσυμβιβάστου τῶν δύο θέσεων ἐν τῷ αὐτῷ

προσώπῳ συγχρόνως, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τούτου δὲν δικαιούται νὰ ζητῆ τὸ ποσὸν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὡς Ἐφέτης καὶ ἔνεκα τῶν μισθοδοσιῶν του, διότι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀπαιτήσεως μισθοδοσιῶν λόγῳ ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς Ἐφέτου, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως ὡς εἴρηται αὐτοῦ ἂν δ' ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὁ ἐνάγων χαρακτηρίζῃ τὰ ἀπαιτούμενα ὡς μισθοδοσίαν Ἐφέτου τούτο δὲν κωλύει τὸ Δικαστήριον νὰ δώσῃ τὸν ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸν τῆς ἀγωγῆς, τὸν ρηθέντα, ἀφοῦ ὑπάρχουσι πλήρη τὰ στοιχεῖα ἐν αὐτῇ τῆς τοιαύτης βίσεως τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα παρανόμου ἀπολύσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἐφέτου, καὶ ὁ ἐνάγων μελίστι ἀναπτύσσει ταύτην ἐν ταῖς προτάσεσι του ὑποβάλλων σχετικὴν αἴτησιν. Συνωδὴ λοιπὸν τούτοις μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Εἴ καὶ ἡδύνατότις εἰπεῖν ὅτι διὰ τῆς αἰτήσεώς του ὁ ἐνάγων ὅπως διορισθῆ δικηγόρος καὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διορισμοῦ τούτου παρητήθη πάσις ἀξιώσεώς του ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἐφέτου καὶ τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως, ἢ δὲ ἐπιφύλαξις, ἦν ἐποιήσατο ἐν τῇ αἰτήσει οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει, διότι ἀντίκειται οὐσιαστικῶς, πρὸς αὐτὴν τὴν αἴτησιν καὶ ὀρθῶς ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἀρθρον 94 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 τὸ Δημόσιον εὐθύνεται ἐπικουρικῶς ἐν ἀφερευγυότητι τοῦ Συμβούλου τοῦ ὑπογράφαντος τὸ ἔγγραφον τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ἀγωγῇ τούτου, ἢ προκειμένη, ἐστὶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπορριπτέα, καθ' ἃ βασιμῶς ἐνίσταται τὸ Δημόσιον ἄχρις οὗ βεβαιωθῆ ἢ ἀφερευγυότης τοῦ Συμβούλου Ἄντ. Βορεάδου, καθ' οὗ δέον πρῶτον νὰ στραφῆ ὁ ἐνάγων, μὴ ὀρθῶς δὲ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν ἔνστασιν

πι ποσότητες αναφερόμενος λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου ἐρεϊσθήσεται ἀντέφεσις τοῦ ἀνακόπτοντος, καὶ ἡ περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, αἰτησις αὐτοῦ κρίνεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

Ἄριθμ. 128 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Παραγραφὴ συμπληρωθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὄθωμ. Κώδικος ἀποτελεῖ κεκτημένον δικαίωμα, στοιχεῖα αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ὡς συνάγεται ἐκ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατατεθεισῶν προτάσεων τῆς ἐφρεσιβλήτου ὅτε ἐξεδόθη ἐκ τῶν ἐγκαλουμένων ἢ ὑπ' ἀριθμ. 419 αὕτη ἐπρότεινεν ἀποσβεστικὴν τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς παραγραφὴν ἰσχυρισθεῖσα ὅτι κατέχει δικαιοῖα κυρίου τὴ διεκδικού- πλέοι τῶν 15 ἔτων, ἐκ τῆς ἐνστάσεως τῆς δὲ ταύτης ἦτις καὶ ὠρισμένη ἦτο, ὡς περιέχουσα ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν Νόμον ἀπαιτούμενα στοιχεῖα πρὸς παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ νόμιμος, ὡς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 1661) τοῦ Ὄθ. Ἀστ. Κώδικος καθ' ὃ α ἰσχυραὶ αἰ μὴ ἀφορῶται τὸ καινόν, οἷον περὶ γρέους, παρακαταθήκης, ἀκινήτων κτημάτων τελείας κυριότητος κλπ. δὲν ἀκούονται ἀφου ἐγκαταλειωθῶσιν ἐπὶ 15 ἔτη, ὀρθῶς ἐτάχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως καὶ ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμα τὰ παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος 1) ὅτι ὁ Ὄθωμανικὸς Νόμος δὲν ἀναγνωρίζει ἰσχύεισιν κυριότητος διὰ χρονικησίας 2) ὅτι ἡ ἐφρεσιβλήτος δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι συναπτῶς ἐπὶ 15 ἔτη καὶ ἀδιακόπως καὶ ἀνενασχλητῶς διανοία κυρίου καὶ καλῆ τῆ πίστει κατέχει καὶ 3) ὅτι δὲν ὤρισεν τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς κατοχῆς, καθόσον ὡς εἴρηται ἡ ἐφρεσιβλήτος δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι ἐγένετο κυρία διὰ χρονικησίας, ἀλλ' ἀντέταξε πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς

ἀποσβεστικὴν αὐτῆς παραγραφὴν, δι' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται τὸ στοιχεῖον τῆς κατοχῆς τῶν διεκδικουμένων καλῆ τῆ πίστει, αὐτόδηλον δ' ἐστὶ ὅτι ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι κατέχει διανοία κυρίου ἐπὶ 15 ἔτη, καὶ ἀντιτάσων τὴν κατοχὴν τοῦ πρὸς παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς, ἐννοεῖ συνεχῆ καὶ ἐπὶ συναπτῆν δεκαπενταετίαν κατοχὴν ἀρχομένην 15 ἔτη πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καθ' ἣς προβάλλει τὴν ἔνστασιν τῆς παραγραφῆς, ἐπομένως οὐδὲλλως παρίστατο ἀνάγκη ἵνα εἰδικώτερον ὀρισθῆ ἡ τῆς παραγραφῆς ἔνστασις.

Ἐπειδὴ ἡ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστ. Κώδικος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ καταργηθέντος Ὄθωμανικοῦ συμπληρωθεῖσαν ἀποσβεστικὴ τῆς ἀγωγῆς παραγραφὴν, νομίμως ἀντετάχθη ὑπὸ τῆς ἐφρεσιβλήτου καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Ἀστικῶ Κώδικος, καθόσον τὸ ἄρθρον 1335 τούτου δὲν προβλέπει περὶ τῆς συμπληρωθείσης πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς καὶ ἐπομένως κεκτημένον εἶχε δικαίωμα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ καταργηθέντος νόμου ἢ ἐναγομένη ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῆ, τὸ δὲ ἄρθρον 1356 ὅπερ ὁ ἐκκαλὼν ἀντιτάσσει ὅπως ὑποστηρίξῃ ὅτι καὶ διὰ τὴν συμπληρωθεῖσαν παραγραφὴν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κώδικος δέον νὰ παρέλθωσι 5 ἀκόμη ἔτη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου Κώδικος, ὡς καὶ δι' ἐκείνην δι' ἣν ὑπελείπεσ χρόνος πρὸς συμπλήρωσιν ὀλιγώτερος τῶν πέντε ἔτων. ἂ φραξ τὸν πρὸς ἀπόκρουσιν κυριότητος διὰ χρονικησίας ὀριζόμενον χρόνον, ἦτοι περιπτώσιν ἄσχετον τῆς προκειμένης, ὀρθῶς ἐπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικῆ καὶ ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα εἰσὶ.

Ἄριθ. 131 τοῦ 1908.

Εισηγητῆς: Θ. Θεοδωρόπουλος.

Ἐνστάσις ἐπισχέσεως διεκδικουμένου προ-
τείνεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς διεκδικήσεως καὶ
οὐχὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης
ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ
τοῦ ἐκκαλοῦντος αἴτησις περὶ ἐπισχέσεως
τῶν ἐπιδικίων μέχρι πληρωμῆς αὐτῶ ὑπὸ
τῶν ἐφεσιβλήτων ἀρ. 7396 δαπανηθεισῶν
πρὸς βελτιώσιν των καὶ ἀπορριπτέον τὸ
περὶ τοῦ ἐναγτίου παράπονον τούτου ἐστὶν
ὡς ἀβάσιμον, διὰ τε τοῦ ἐν αὐτῇ λό-
γους, εἰς οὗ καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀ-
ναφέρειται καὶ διότι ἐκ τε τοῦ ἄρθρου 235
τοῦ Ἄστ. Κώδικος καὶ τῶν σχετικῶν τοῦ
Ρωμ. Δικαίου διατάξεων, σαφῶς προκύ-
πτει ὅτι ὁ καλῆς πίστεως νομεὺς δικαιοῦ-
ται μὲν εἰς παρακράτησιν τοῦ κτήματος
μέχρις ἀποζημιώσεως ὑπὸ τοῦ διεκδικου-
τος καὶ ἀναγνωριζομένου κυρίου διὰ τῆς
γενομένης πρὸς βελτιώσιν δαπάνης, τὸ δι-
καιώμα του ὅμως τοῦτο προτείνεται κατὰ
τὸν χρόνον τῆς διεκδικήσεως καὶ οὐχὶ
κατὰ τὸν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως,
ἥτις ἀνεγνώρισε κύριον τὸν διεκδικουντα
ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἐκκαλῶν προτείνει τὴν
παρακράτησιν μέχρι πληρωμῆς τοῦ ἀνω-
τέρου ποσοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἐπετάχθη εἰς
ἐγκατάλειψιν τῶν ἀκινήτων δυνάμει ὀριστι-
κῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἥτις ἀ-
νεγνώρισε κύριους τοὺς ἐφεσιβλήτους, δυνά-
μει ὅμως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἢ πρό-
τερον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντιδίκων
του σχέσι. Ἐκτὸς τὸν τύπον καὶ τὴν δυνά-
μιν ἀντιφθέλλου πλέον καὶ ἀντιρρήσεως ἀ-
νεπίδεικτο σχέσεως, καὶ κατ' αὐτῆς ἄλλην
αἰτιολογίαν δὲν ἐπιτρέπεται τὸ γε νῦν ἔχον
ν' ἀντιτάξῃ εἰμὴ τὴν τῆς ἐκκαλοῦντος
τοῦ δεδικασμένου δι' ἀναρρητικῆς τινὸς αἰ-
τίας καὶ ταύτης ἀναντιρρήτου καὶ ἐκκα-
θαρισμένης ὡς εἶνε καὶ ἡ τοῦ δεδικασμένου
ἀπαίτησις, αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπι-

καλούμενοι διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου
καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐρμηνεῖα τοῦ Οἰκονομίδου
ἀποδεικνύουσι μὲν ὅτι ὁ διεκδικῶν δὲν δύ-
ναται καὶ ἐκτέλεσιν τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀνα-
γνωρίζουσαν αὐτὸν κύριον ἀκινήτου τινὸς πρὸ
τῆς ἐκκαλοῦντος τοῦ καταδικασθέντος διὰ
τῆς ἀποφάσεως ἢ ἐνήργησε πρὸς βελτιώσιν,
προϋποθέτων ὅμως ἔνστασιν ἀναβλητικὴν
προταθείσαν ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος κατὰ
τὸν χρόνον τῆς διεκδικήσεως, καὶ τὴν
καταλήψειςιν τούτου γενομένην οὐχὶ ἀπο-
λύτως ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προσηγουμέ-
νης ἀποδόσεως τῶν δαπανῶν (Οἰκον. Γεν.
Ἄρθρ. § 91 Σημ. 7). Ἐκ τούτων ἐπιτετα
ὅτι ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ
περὶ τῆς πρόκειται αἰτήσις, ὁ δ' ἐπαγόμε-
νος ἤδη ὄρκος ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τοῖς
ἐφεσιβλήτοις ἐπὶ τῆς βίσεως τῆς ἀνακο-
πῆς του, ἥτοι τῶν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων γε-
νομένων δαπανῶν πρὸς βελτιώσιν, ἐπίσης
ἀπαράδεκτος ἐστὶ.

Ἄριθμ. 132 τοῦ 1908

Εισηγητῆς: Μ. Δημητρακάκης

Παραγραφή· λόγοι διακοπῆς αὐτῆς κατὰ τὸν
Ἄστ. Κώδικα.

Ἐπειδὴ τὸ μόνον παράπονον τοῦ ἐ-
φεσιβλήτου ὅτι κικῶς ἀπερρίφθη ἡ περὶ
παραγραφῆς τῆς ἐπιδικίου ἀπαίτησεως
ἐνστάσις αὐτοῦ εἶνε νόμιμ βῆσιμον κα-
θόσον ὁ Ὀθωμανικὸς Ἄστικὸς Κώδιξ
ὁ ἰσχύων καθ' ὃν χρόνον ἀναφέρεται τὸ
τὸ γεγονὸς τῆς διακοπῆς τῆς παρα-
γραφῆς ἀνεγνώριξε ὡς μόνον γεγονότα,
διακόπονται, τὴν παραγραφὴν, τὴν ἐ-
γερσιν τῆς ἀγωγῆς συμφώνως τῷ ἄρ-
θρῳ 1666 καὶ τὴν ἐγγράφως ἀποδει-
κνυομένην ἀνεγνώρισιν τοῦ δικαιώματος
τοῦ δανειστοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρρελέτου (δικα-
στικὴν ἢ ἐξώδικον) ἀρθρ. 1674 τὸ δὲ
26 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν τοῦ ἔτους
1879 τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται τὸ ἐφε-

σίβλητον εἰ τὰς ἐγγράφους κατὰ τῆς ἐφέσεως προτάσει· αὐτοῦ ἀναγράφει μὲν ὅτι ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ διατιθέναι τὰ κατασχεθέντα δι' ἀναγκαστικῆς ἐκποίησησεως (ὡς εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ μεταγραφῆ τοῦ προγράμματος) ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἄρθρῳ ὡς λόγος διακοπῆς ἢ τοιαύτη κατάσχεσις, ὡς τοῦτο διέγραψε ὁ νεώτερος νόμος (ἄρθρ 155 καὶ 156 Ἄστ Κώδικος) ἐπομένως ἐφόσον δὲν ὑπάρχει θετική διάταξις Νόμου, ἡμάρτε τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἀποφανθῆναι ἄλλως, εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι παρὰ τὴν μέχρι τοῦδε κρατούσαν νομολογίαν τοῦ δικαστηρίου τούτου κατασχεθέντος τοῦ κτήματος διὰ τῆς μεταγραφῆς τοῦ προγράμματος· τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐγεννήθη δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν συνεπῶς ἐφαρμολογήσεται ἐρμηνευτικῶς ἢ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1666 Ὁθωμ. Ἄστ Κώδικος.

Ἄριθ. 136 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Κ. Παπαδάκης.

• Εἰκονικότης τίτλου ἐφ' οὗ στηρίζεται διεκδικητικὴ ἀγωγή ὑποτίμων προτείνεται.

Ἐπειδὴ ἠδύνατο καὶ ἐδικαιούτο ὁ ἐναγόμενος καὶ νῦν ἐκκαλῶν νὰ προτείνῃ τὴν ἦν πρωτοδικῶς προέτεινε ἐνστάσιν εἰκονικότητος κατὰ τοῦ τίτλου τῆς ἐναγούσης ἦτοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 641 τῆς 24 Δεβρίου 1887 πωλητηρίου ἐγγράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐμμ. Παπαδάκη ἐφ' οὗ στηρίζεται τὴν ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων ἐπιδικίων κτημάτων κυριότητά τῃ· ἢ ἐνάγους. Οὐχὶ δὲ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸν δικαστήριον ἀπεφάνητο διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὅτι δὲν ἐδικαιούτο νὰ προτείνῃ ταύτην ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου πηγάζουσαν, διότι ὅστις ἀντιτάσσει κατὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τῆς ἐπὶ ἀγορασίης τηρηζομένης, ὅτι δὲν ἐπληρώθη τὸ τίμημα ἢ δὲν παρεδόθη τὸ πράγμα ἢ ὅτι ὁ τίτλος

εἶνε ἄκυρος, δὲν προτείνει ἐνστάσιν, ἀλλ' ἀμφισβητεῖ στοιχεῖον τῆς βίσεως τῆς ἀγωγῆς (Οἶκον. Ἐλγ. Σελ. 324 § 103 σημ. 6 ἐκδ. Γ'.) ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἢ τοιαύτη ἐνστάσις τῆς εἰκονικότητος τοῦ τίτλου ἦτο ἀπρόδεκτος, λόγῳ δεδικοσμένου κατὰ τὴν περὶ τούτου βásiμον ἐνστάσιν τῆς ἐναγούσης, ἣν προέτεινε διὰ τῶν ὑπὸ χρονολ. 17 Ἀπριλίου 1907 πρωτοδικῶν προτάσεων τῆς, καὶ περὶ τῆς οὐδὲν ἀπεφάνητο τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον, καθόσον τὸ κύρος τοῦ τίτλου τούτου καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ἀποδεικνυμένης συμβάσεως· ἀγοραπωλησία· ἐκρίθη ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 311 καὶ 312 τοῦ 1905 ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐκδοθεισῶν ἐπὶ ἐτέρων δικαστικῶν ἀγωγῶν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων περὶ ἐτέρων μὲν κτημάτων ἀλλ' ἀγορασθέντων διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 641 συμβολαίου καὶ παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαιοπαρόχου, εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ἐνταῦθα δὲν γινώσκει ἢ ἐνστάσις τοῦ δεδικοσμένου, διότι τὸ κύρος τοῦ τίτλου τούτου ἐκρίθη ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς διὰ τῶν ἐν λόγω ἀποφάσεων μόνον ὡς πρὸς τὰ κτήματα τὰ τότε διεκδικούμενα οὐχὶ δὲ καὶ τὰ νῦν διεκδικούμενα καὶ δὲν ἐκρίθη ἢ ὅλη σύμβασις τῆς ἀγοραπωλησίας ἢ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 641 συμβολαίου ἀποδεικνυμένη.

Ἄριθ. 138 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Ι. Σαουνάτος

Νόμος 394 ὁ ἀποκαλεῖον τοὺς ἀποβαλόντας τὴν κρητικὴν ἰθαγένειαν συναξαίουχους τῆς Παλ. Χωροφυλακῆς δὲν προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. γ. § 2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 394 Νόμου, ὀρίζον, ὅτι οἱ συναξαίουχοι τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς οἱ μετα τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τοῦ

του υποβάλλοντες τὴν Κρητικὴν ἰθαγενεῖαν εἴτε ἐκπατριζόμενοι δὲν δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰς καθυστερουμένας συντάξεις των, οὔτε κεκτημένα δικαιώματα προσβάλλει, οὔτε εἰς συνταγματικὴν τινὰ διάταξιν προσκρούει, τούναντιον μάλαστα ὀρίζει μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος, ῥητῶς, οὐδεμίαν δ' ἀπαγγέλλει στέρησιν κατ' ἐκείνων, οἵτινες τυχόν πρό τῆς ἰσχύος του εἶχον ἀποβάλει τὴν Κρητικὴν ἰθαγενεῖαν, εἴτε εἶχον ἐκπατρισθῆν· εἰ δὲ ὁ νομοθέτης ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ δύναται νὰ θεσπίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τουλάχιστον ὡς αὐτὸς βούλεται, οὐδεμία δύναται νὰ ἐγερθῆ εὐλογος ἀντίρροσις, καὶ μόνον ὅσακις ὁ νόμος εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ διδῶσιν ἀνάδρομικὴν δύναμιν γεννᾶται τὸ ζήτημα τινὰ τὰ κεκτημένα ἰδιωτικὰ δίκαια, καὶ ὅποια ἢ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (ἄρθρ. 17) προσπνευομένη ἰδιοκτησίᾳ, ἢ ὡς δηλονότι ἐκ τῆς ἐνόιας ταύτης περιλαμβάνηται οὐ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἐπὶ κινήτων ἢ ἀκινήτων, ἀλλὰ καὶ πᾶσα οἰκότης ἐνοχικῆς σχέσεως καὶ εἰ ἐκ ταύτης παραγόμεναι ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ θέσῃ (Κράσᾶ Γεν. κρ. χαλ. § 39)· τοιοῦτον ὅμως ζήτημα δὲν ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ, ὡς προεξετέθη, τοῦ νόμου μόνον ὡς πρὸς τὸ μέλλον ἀπαγορεύοντας τὴν μεταβολὴν τῆς ἰθαγενείας καὶ τοῦ ἐκπατρισμοῦ, καὶ ἀπαγγέλλοντος, πρὸς κύρωσιν τῆς ἀπαγορεύσεως, στέρησιν τοῦ δικαιώματος εἰς ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, οὐδὲ μεταβάλλεται τὸ προεκτεθέν συμπέρασμα καὶ δι' αὐτὰς εἴτε τὰς συντάξεις τὰς καθυστερουμένας μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προμνησθέντος § 94 Νόμου, διότι ἀφοῦ ἡδύνετο ὁ νομοθέτης ἀρχικῶς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ χορηγούντος τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως νόμου νὰ θέσῃ τοὺς προεκτεθέντας περιορισμοὺς ἡδύνατο ἀκωλύτως

καὶ μεταγενεστέρως νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ, ὑπὸ οὐδεμιᾶς συνταγματικῆς διατάξεως δεσμευόμενος κατὰ τοῦτο, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐναντίοι τῶν ἐκκαλούντων (ἐναγόντων) ἰσχυρισμοὶ ἐλέγχονται νόμῳ ἀστήρικτοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθμ. 547 νόμον καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέν ὑπὸ χρονολογίαν 30 Σεβρίου 1903 Διάταγμα αἱ καθυστερούμεναι εἰς τοὺς συνταξιούχους τῆς Πάλαιας χωροφυλακῆς συντάξεις θὰ πληρωθῶσιν ἄμεσῶς αἱ δεδουλευμένα μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903 αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χρόου τούτου καὶ ἐφεξῆς μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκκαθάρισιν τῶν κεφαλαίων τοῦ ταμείου τῶν Συντάξεων, ἡτις ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις δὲν ἐγένετο ἔτι, οὐδ' ἰσχυρίζονται τὸ ἐναντίον οἱ ἐνάγοντες. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀγωγὴ δεκτὴ μὲν ἀποβαίνει καθ' ὅλοκληρίαν ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκεται δι' αὐτῆς ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἐναγόντων ὡς δικαιουμένων νὰ λάβωσι τὰς εἰς τὴν Γιλτικὴν Σαλῆ Ἀρναουτάκη καθυστερηθείσας συντάξεις ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1897 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1903 ἐφ' ὅσον ὅμως ζητεῖται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν ἀπὸ τοῦδε πληρωμὴν τῶν ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1903 καὶ ἐφεξῆς μέχρι Ἰουλίου 1905 τοιοῦτων συντάξεων, ἡ ἀγωγὴ κατὰ τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς προῶρος κινουμένη καὶ δέον ὡς τοιαύτη νὰ ἀπορριφθῇ.

Ἄριθμ. 143 τοῦ 1908.

Εἰσηγητῆς I. Σαουναστός

Ἐκτέλεσις προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ παραίτησιν ἀπὸ ἐφέσεως.

Ἡ περὶ ἐξώσεως ἀγωγὴ δὲν ἀσχεῖται ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ μισθίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκχωρηθῇ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθές, εἴτι

ὁ ἐκκαλῶν ἐξετέλεσεν τὴν προκρίδικον ἀπόφασιν, οὕσαν προσωρινῶς ἐκτελεστέην, παραδῶσας τὸ μίσθιον πρᾶγμα εἰς οὗ τὴν ἀπόδοσιν ὑπεχρεώθη, ἐκ τούτου καὶ μόνου δὲν συνάγεται ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως οὐδὲ παραίτησις ἀπὸ τῆς ἐφέσεως (Οἰκον. Πολ. Δικον. § 22 σημ. 7) καὶ κατ' ἀκολουσίαν ἢ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐνόσαστις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐλεγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ περιχόμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἀπευθυνόμενης ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ ἐνάγων ἀγοράσας νόμιμος τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτῆμα κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς μισθωτοῦ δυνάμει συμβάσεως μισθώσεως συνωμολογημένης μετὰ τῶν πωλητῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἐναγομένου, ἀξιοὶ τὴν ἐκ τοῦ μισθίου ἐξῶσιν τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν εἰς αὐτόν παραδοσὶν τοῦ κτήματος συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθμ. 96 Νόμῳ περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροποῦντων μισθωτῶν, οὕτω ὅμως ἔχουσα ἢ ἀγωγή τοῦ ἐναγομένου δὲν εἶναι νόμιμος καὶ τοιαύτη ἀπορριπτέα, διότι ἢ περὶ ἐξώσεως ἀγωγή ἐρειδόμενη ἐπὶ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως, οὕση προσωπικῆς καὶ μεταξὺ μόνου τῶν συμβαλλομένων ἰσχυρούσης, δύναται νὰ ἐνασκηθῆ ὑπὸ μόνου τοῦ ἐμισθωτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ μισθίου, πρὸς ὃν μεταβιβάζονται μόνον τὰ ἐκ τῆς κυριότητος ἀπαρρέοντα πραγματικὰ δίκαια καὶ αἱ προστατεύουσαι ταῦτα ἀγωγαὶ περὶ κυριότητος ἢ νομῆς, ὅχι ὅμως καὶ τὰ ἐκ προηγουμένων ἐνοχικῶν μετὰ τοῦ δικαιοπαρόχου σχέσεων παραγόμενα, οἷα καὶ ἢ περὶ ἐξώσεως ἀ-

γωγῆ, πηγαζούσα ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἀθετήσεως τῆς μισθώσεως, ἐκ τῶ ἐν ἐφέσει καὶ τῆς τοιαύτης περὶ ἐξώσεως ἀγωγῆς εἰδικῆ πρὸς τὸν ἀγοραστήν ἐκχωρήσεως, οἷον ἐν τούτοις οὔτε ἐπικυλεῖται ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων, οὔτε προκύπτει τοιαύτη ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπικαλουμένου συμβολαίου τῆς ἀγοραπωλησίας, διότι ἢ ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ρήτραι, ὅτι σὺν τῇ κυριότητι μεταβιβάζεται τῷ ἀγοραστῇ καὶ πᾶν παρεπόμενον διὰ καιῶρα καὶ ἀγωγῆ, ἐννοεῖ προδήλως μόνον τὰς προστατευτικὰς τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς ἀγωγὰς, ἐν αἷς δὲν δύναται νὰ καταλειθῆ καὶ ἢ περὶ ἐξώσεως. Δεκτὴ ἄρα ἢ ἐφεσις καὶ ἐξαφανιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριθῆ ἢ ἀγωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ κλατα δικαθῆ οὗτος εἰς τὰ δικαστικά τοῦ ἐκκαλοῦντος δαπανήματα κατ' ἀμφοτέρους τοὺς βαθμοῦς.

Παρὰ τῷ τυπογραφείῳ τῆς «Νέας Ἐρεῦνης» εὑρίσκειται ὁ Λόκλος ἢ σειρά τοῦ Νομ. Παραρτήματος, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν βουλόμενον ἐπὶ καταβολῇ δρ. 0,15 τὸ φυλλάδιον.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανιά